

kan komme ud, naar det er blevet lagt klart for Dagen, hvorfor man er vegen tilbage. Med Hensyn til den ærede Ministers Opfattelse af denne Sag, skal jeg bemærke, at hvilken af Signelserne han tager, enten han kommer til Møllen eller til Gaarden eller til Gissermaalet, ere de haltende, eller rettere, de have slet ingen Been og ere forsaavidt ikke haltende, men kunne slet ikke gaae. Alle hans Signelser gaae ud fra, at der staaer Magter imod hverandre, som i denne Sag ikke have Fællesskab og fælles Interesser. Dersom de ærede Ministre betragte sig som Laugsoldermænd for det bureaukratiske Laug og sige: det har et Dominium i disse Sportler, som Regeringen hidtil, men efter min Mening med Urette, har regjeret over uden den lovgivende Magts Mellemskomst, dersom de ærede Ministre stille sig saaledes, saa er Standpunktet forstaaeligt; dersom de ærede Ministre ville sige: Vi staae ikke her som Statens Ministre, ikke som Kongens Udsendinge, der have Kongens Ordre til at forhandle og afgjøre disse Forhold med Repræsentationen, men vi staae her for at forsvare og bevare et Besiddelses-Dominium i en vis Classes Interesse, ja, saa kunne Signelserne maaskee, skøndt svagt nok, komme til at passe; men naar den ærede Minister ikke vil indtage det Standpunkt, saa komme de ikke til at passe, og deri ligger Tvetydigheden i den hele Stilling, at Ministrene optræde ikke her som Statens Mænd og som Statsmænd, men som Repræsentanter for en særlig Opfattelse af enkelte af Statens Forhold, hvorover de ikke have et mere berettiget Herredømme end vi Andre. Det er ikke en Mand, der skal gifte sig, som søger en Kone, og hvem en Anden skal give Konen — det er det ikke; det er tværtimod en heel Familie, som søger at enes om, hvorledes den i en vis Retning kan leve bedst sammen og komme bedst ud af det uden for store Opoffrelser. Den hele indbragte Heelhed i dette Forhold er aldeles ikke tilstede; den har det ikke lykkes for den ærede Minister at gjøre klar; det er den, han maa gjøre klar, og naar han kan gjøre det klart, hvori denne Heelhed ligger, saa skal jeg indrømme, at han har Ret til at sige, at han er tydelig og ikke tvetydig; men saalænge den ærede Minister ikke kan gjøre det klart, er han tvetydig; thi

man kan da ikke finde en tydelig Mening i hans Fremstilling af Forholdet. Hvert enkelt af disse Embeder paalægger ikke Regeringen anden Pligt end at skaffe det besørget af en Mand, som er stiftet dertil, og for den mindst mulige Betaling. Det er dens Pligt; den har ikke at sørge for Andet; alle øvrige Hensyn paaligge den aldeles ikke; men dertil kan Ministeriet komme uden alle disse store Vanskeligheder; dertil behøves ikke hele denne Overfigt. Her ligger aldeles ikke en Rettsreform for; her ligger ganske simpelt for en Omdannelse af Betalingsmiddelet. Naar Ministeren kan sige: Jeg kan kun for den Betaling finde de Mænd, som vi tør betro Embederne til, og vi have Ansvar for, at Forretningerne blive vel udførte, saa siger jeg: Det er en vel begrundet Paastand; men den ligger ikke for i sin Heelhed; den ligger for i hvert enkelt Tilfælde. Hvor er den uoverskuelige Betragtning, som er nødvendig, for at komme ind paa dette Forhold? Dersom den ærede Minister kunde sige: „Vi ere vant til, at Statens Diemed ikke i Rigsdagen, navnlig i Folkethinget, pleies i Fællesskab med Ministrene; vi ere vant til, at Ministrene i de Forbringere, de stille, ikke her finde Anklang“, saa kunde jeg begribe Indvendingerne og Modstanden, skøndt jeg vil sige, at da var der kun een Vej at gaae, nemlig den at søge en anden Rigsdag, og naar man var kommen til den Erfaring, at den heller ikke kunde indrømme Mere, saa at trække sig tilbage og sige: Vi kunne ikke under de Betingelser være ansvarlige for at skaffe de juridiske Embedsmænd fast Gage. Men Saadant foreligger aldeles ikke; der foreligger derimod i dette Dieblis det tydeligste Bevis paa den velvilligste Imødekommen fra Rigsdagens og dette Things Side for at lønne Embedsmændene paa en, som jeg hører fra alle Kanter, ogsaa af Embedsmændene, tilstrækkeligt anerkjendt Maade. Hvorfra hidrører da Tvivlsmaalene, naar ikke fra en Betragtning, som den ærede Minister ikke har lagt frem for os? Jeg er overbevist om, at dersom vi havde taget to af de vigtigste Laugsoldermænd og gjort til Ministre, da vi behandlede Næringsloven, vare vi ikke komne igennem Næringsloven. Af samme Grund er det, at vi ikke kunne